Р Е Ш Е Н И Е
№ 42360

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 70 състав,** в публично заседание на 20.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8540** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 172 ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. И. А., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], област С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 26-4332-003222/29.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР /ОПП – СДВР/, с която, на основание чл. 171, т. 2, б. „м“ от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, е постановено временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.

С жалба, подадена чрез началника на ОПП – СДВР, е оспорена горепосочената ЗППАМ с твърдения, че процесният автомобил не е собственост на нарушителя, както и че изложените в нея обстоятелства не отговарят на истината. С допълнение към жалбата от адв. Е. Х. се претендира незаконосъобразност на ЗППАМ поради нарушение на материалния закон, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, несъответствие с целта на закона и неправилно установяване на фактите. Твърди се, че извършеното нарушение, което е основание за прилагане на ПАМ, е квалифицирано неправилно от органа по чл. 104б от ЗДвП вместо по чл. 25, ал.1 от ЗДвП. Изпълнителното деяние според процесуалния представител на жалбоподателя припокрива състава на нарушение на последната разпоредба, тъй като е извършено чрез предприемане на маневра, при което е създаден риск за останалите участници в движението. Сочи, че за нарушение на чл. 25 от ЗДвП законът предвижда самостоятелна административнонаказателна отговорност по чл. 179, ал. 1, т. 5 от ЗДвП. Излага становище, че в случая административният орган е извършил недопустимо разширително тълкуване, като е квалифицирал поведение, което би могло да осъществява състава на чл. 25 ЗДвП, като нарушение

по чл. 104б ЗДвП. Сочи се, че след като описаните в заповедта факти не покриват елементите от фактическия състав на чл. 104б ЗДвП, липсва материалноправното основание за издаване на процесната заповед, поради което същата се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.
На следващо място, се твърди, че оспорената заповед е постановена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото административният орган не е изпълнил задълженията си по чл. 35 и чл. 36 от АПК да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая, както и да събере необходимите доказателства преди постановяване на административния акт. Твърди се, че процесната заповед не отговаря и на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, съгласно който всеки индивидуален административен акт следва да съдържа фактическите и правните основания за неговото издаване. Развиват се доводи, че допуснатото нарушение е съществено, тъй като липсата на конкретни мотиви относно наличието на законовите предпоставки за прилагане на чл. 171, т. 2, б. „м“ ЗДвП прави невъзможна проверката за правилното приложение на материалния закон и представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения административен акт. Иска се отмяната на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003222, издадена на 29.06.2026 г. от М. Т. Т., на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, като незаконосъобразна.
В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата и допълнението към нея, излага доводи за незаконосъобразността на оспорения акт и за основателността на жалбата. Претендира разноски по делото, включително адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, т. 3 от Закон за адвокатурата.
Ответникът – М. Т. Т. на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, не се явява в съдебно заседание и не изпраща представител. Оспорва жалбата чрез представено писмено становище, в което излага доводи за законосъобразност на оспорваната ЗППАМ. Моли да бъде отхвърлена жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендирано от жалбоподателя адвокатско възнаграждение за процесуално представителство.
Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не изразява становище.
Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:
На 28.06.2026 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ срещу И. А. И., ЕГН: [ЕГН], за това, че на 28.06.2026 г., около 18:00 часа, в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], е управлявал лек автомобил Б. 320 Д с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя А. А., като „форсира двигателя, увеличава скоростта и внезапно преминава от дясна в лява пътна лента и от лява в дясна пътна лента, с което създава реални предпоставки за настъпване на пътнотранспортно произшествие и застрашава живота и здравето на останалите участници в движението“. Нарушението е квалифицирано по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП.
На същата дата въз основа на съставения АУАН с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № GPAM-2791904 от М. Т. Т., на длъжност полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с която спрямо собственика на автомобила А. А. е приложена принудителна административна мярка, на основание чл.171, т.2, б. „м“ – временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.
Отделно от горното, спрямо водача на автомобила – И. А. И., ЕГН: [ЕГН], е приложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „дд“, със ЗППАМ № GPAM-1615080/28.06.2026 г.
По делото е приета административната преписка и допълнително представени писмени

доказателства от жалбоподателя и от ответника, включително такива относно компетентността на органа, издал оспорената заповед.
По доказателствено искане на жалбоподателя е разпитан свидетел - Х. Т. М., ЕГН [ЕГН], който споделя, че е приятел на жалбоподателя и към момента на установяване на нарушението е бил в автомобила, от дясната му страна. Твърди, че няма представа защо са взели книжката на „А.“, тъй като извършвайки маневрата за престрояване от лява в дясна лента, не се е създала предпоставка за ПТП, не е извършвал нарушение, не е засичал други автомобили, не е имало превъртане на гуми, скоростта била в ограничението. Подчертава, че не е имало засичане с друг автомобил, нито конфликт с друг водач.
При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е подадена чрез административния орган в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, който е неблагоприятен за жалбоподателя, поради което е процесуално допустима.
По същество същата е неоснователна по следните съображения:
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Оспорваната ЗППАМ е издадена от компетентен орган – полицейски инспектор при ОПП – СДВР, съгласно издадена Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, съгласно която полицейските органи при отдел „Пътна полиция“ са компетентни да прилагат ПАМ по ЗДвП с мотивирана писмена заповед.
От формална страна заповедта е издадена в изискуемата по закон писмена форма, като са изложени мотиви, съдържащи фактическите и правни основания за издаването ѝ.
При съдебния контрол за законосъобразност на заповедта не се установяват допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до засягане на правото на защита на жалбоподателя или до материална незаконосъобразност на акта. Неоснователни са възраженията на жалбоподателя по отношение на непълнота на фактическите обстоятелства, описани в заповедта, както и за нарушения на чл. 35 от АПК.
На първо място, заповедта съдържа ясни мотиви, които съдържат както фактите във връзка с обстоятелствата при извършване на нарушението – време, място, извършител, изпълнително деяние и механизъм на извършване, така и съответната правна норма, която забранява това поведение.
Посоченото в оспорваната ЗППАМ основание за прилагане на ПАМ е извършено нарушение на чл. 104б, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.
В АУАН и в двете издадени ЗППАМ – на водача и на собственика на автомобила, е изложена идентична фактическа обстановка, от която става ясно, че водачът е извършвал излишни и неприсъщи за обичайното управление на МПС при придвижване в централната градска част на С. действия и е предприемал рисковани маневри, придружени с умишлено форсиране на двигателя, увеличаване на скоростта и хаотично преминаване в лява пътна лента за движение, след което в дясна и отново в лява, като с това е създал предпоставки за реализиране на ПТП с други участници в движението.
Не се споделя защитната теза на пълномощника на жалбоподателя, че това била несъобразена с

пътната обстановка маневра, най-малкото поради липсата на уточняване в случая какви са конкретните обстоятелства, които не са позволявали безопасното извършване на иначе допустима и необходима маневра, и има ли въобще такива преки. Обикновено в такива случаи се има предвид особености на пътното платно, специфични метеорологични условия и други подобни. Такива обстоятелства не се твърдят и не се установяват по делото.
На следващо място, следва да се посочи, че в ЗДвП не се съдържа легална дефиниция на "ползването на път за други цели, освен за превоз на хора и товари", като законодателната техника предполага запълването на бланкетния състав с конкретно съдържание според особеностите на всяка хипотеза. Честата смяна на лентата за движение в един сравнително кратък участък от пътя без ясна причина, придружено с увеличаване на скоростта и форсиране на двигателя, само по себе си изключва обичайното управление с цел придвижване в пространството и е основание да се приеме, че пътищата, отворени за обществено ползване, в конкретния случай не са използвани по предназначение, тоест за придвижването по тях, или както е формулирано в правната норма – за превоз на хора и товари.
Следва да се посочи, че управлението на автомобил по своята същност е умишлена дейност. Същата е подчинена на изискването за пълен контрол от страна на водача спрямо МПС, следователно извършените маневри са пряко и волево изражение на шофьорското поведение по управление на МПС. Според настоящия съдебен състав такова поведение на водач на МПС, който безразборно сменя пътните ленти, в съчетание с рязко увеличаване на скоростта, е несъвместимо с целта на използването на обществените пътища – за придвижване в пространството, поради което следва да се квалифицира като нарушаващо забраната по чл. 104 Б, т. 2 от ЗДвП.
Свидетелските показания на разпитания свидетел не променят горния анализ, доколкото потвърждават, че автомобилът се е включил в бул. В. Л. от ул. О., тоест навлязъл е в дясната лента за движение, след което е преминал в лявата и отново в дясната, без това да е провокирано от конкретна причина, свързана с пътната обстановка. Дали е имало съприкосновение с други участващи в движението автомобили е неотносимо към доказването на процесното нарушение. Освен това съдът цени свидетелските показания с оглед приятелските отношения между свидетеля и жалбоподателя и евентуалната заинтересованост на първия от изхода на делото.
Съдът намира, че нарушението, извършено от И. А. И., е доказано чрез мотивирането на АУАН, който е официален документ, съставен от длъжностно лице при изпълнение на служебните му задължения, като фактите, обективирани в него са възприети лично от актосъставителя. В случая последното е от съществено значение, тъй като конкретната фактическа обстановка, свързана с квалифициране на действията на водача и поведението му при предприемане на съответните маневри, може да бъде обективно възприета единствено от лица, които са били очевидци на същите. В тази връзка следва да се отбележи, че актът е подписан и от очевидец при установяване на нарушението – Д. Т. Л..
Предвид всичко гореизложено настоящият състав не счита, че са допуснати съществени процесуални нарушения, които са засегнали правото на защита на жалбоподателя или са оказали влияние върху материалната законосъобразност на акта, включително върху правната квалификация на нарушението, което е било основание за прилагане на ПАМ.
За нарушение на чл. 104б, т. 2 от ЗДвП нормата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП предвижда, че се наказва се с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок 12 месеца и глоба 3000 лв. водач, който организира или участва в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари.
Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП.

Нормата на чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП е императивна и предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари - за срок три месеца. По делото е безспорно и се установява въз основа на представената административна преписка, че собственик на процесния лек автомобил Б. 320 Д с рег. [рег.номер на МПС] е жалбоподателят А. И. А., с ЕГН [ЕГН].

В конкретния случай е безспорно доказано, че жалбоподателят е предоставил автомобила на водач, който е извършил нарушение на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, наказуемо с нормата на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, което нарушение е основание за прилагане на процесната ПАМ съгласно чл. 171, ал. 1, т. 2, б. „м“ ЗДвП. Следователно, по делото се установява реализирането на основанието за издаване на ЗППАМ. Същата е законосъобразна и с оглед приложението на материалния закон.

По изложените възражения във връзка с противоречие с целта на закона съдът намира за необходимо да посочи, че ПАМ не представлява санкция, а превантивна мярка, чиято цел е да бъдат защитени важни обществени интереси, в частност - правата и законните интереси на другите участници в движението по пътищата. Всяко принудително изпълнение на административен акт от страна на администрацията причинява неудобства и засяга правната сфера на неговия адресат. Принудата обаче не е самоцелна, а се упражнява с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Поради това оспорената ЗППАМ е съобразена с целта на закона, предвид доказаността на извършеното нарушение, представляващо основанието за издаването ѝ.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна като издадена от компетентен орган, в предвидена от закона форма, при спазване на процесуалните правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателят следва да му заплати сумата в размер на 102,26 евро, определена на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ А. И. А., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес в [населено място], област С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-003222/29.06.2026 г., издадена от полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ – СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 2, б. „м“ от Закона за движението по пътищата, е постановено временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА А. И. А., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро (сто и две евро и 26 цента) за разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: